

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 349/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podanú advokátom JUDr. Jánom Holotom, Komenského 2791, Snina, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné a jeho uznesením sp. zn. 10 Er 401/1998 z 1. júna 2018 a postupom Krajského súdu v Prešove a jeho uznesením sp. zn. 8 CoE 53/2017 z 12. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich v záhlaví označených základných práv a slobôd zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením sp. zn. 10 Er 401/1998 z 1. júna 2018 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 8 CoE 53/2017 z 12. decembra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol povereným súdnym exekútorom v exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 Er 401/1998. Podaním z 11. marca 2005 navrhol exekučné konanie zastaviť z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie a súčasne požiadal o vydanie uznesenia, ktorým by okresný súd zaviazal oprávneného zaplatiť mu trovy exekučného konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 Er 401/1998 z 25. novembra 2015 exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného ([REDAKOVANÉ]) uhradiť sťažovateľovi trovy exekučného konania vo výške 4 001,11 €. Proti tomuto rozhodnutiu oprávnený podal odvolanie, o ktorom krajský súd ako súd odvolací rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 8 CoE 53/2017 z 12. decembra 2017 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Vo vzťahu k označenému kasačnému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že *„postupom súdu a zrušením jeho rozhodnutia a vrátenie na prvostupňový súd som utrpel finančne, pretože sa nemôžem dostať k finančným prostriedkom, ktoré som preukázateľne vynaložil pri výkone funkcie SE (súdneho exekútora, pozn.), ako orgán verejnej moci pri presadzovaní verejného práva, ako štátom splnomocnená osoba, čím dochádza k stavu, že postupom KS PO došlo k porušeniu mojich základných práv VLASTNÍ MAJETOK podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, základného práva na*

súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu“.

4. Z príloh pripojených k sťažnosti ďalej vyplynulo, že sťažovateľ bol 4. januára 2016 odvolaný z funkcie súdneho exekútora a jeho nástupcom sa stala [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], Exekútorský úrad [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Podaním z 22. mája 2018 sťažovateľ požiadal okresný súd, aby s ním konal ako s účastníkom konania a navrhol svoj vstup do konania ako intervenient podľa § 81 a § 82 Civilného sporového poriadku, pretože v predmetnom exekučnom konaní ide o ním vynaložené trovy konania. Okresný súd návrh sťažovateľa uznesením sp. zn. 10 Er 401/1998 z 1. júna 2018 zamietol dôvodiac, že v exekučnom konaní je intervencia vylúčená.

5. Sťažovateľ s názorom okresného súdu nesúhlasí a uvádza, že *„Nemožno... pri rozhodovaní o TEK odignorovať pôvodného SE, bez toho či bol odvolaný, zomrel alebo ukončil činnosť, pretože ide o jeho trovy a tobôž v danom prípade ide o vec keď návrh na zastavenie exekúcie a priznania TEK boli podané v čase keď som funkciu SE vykonával. Neexistuje žiadny právny predpis, ktorý by tento fakt, resp. inštitút preniesol na nástupcu - expressis verbis - vrátane skutočnosti, že náhradník zo zákona koná v nedokončených exekúciách a v prípade, že nevykonáva iné úkony, je povinný exekúciu zastaviť. Teda náhradník SE nie je PRÁVNYM NÁSTUPCOM pôvodného SE, ktorý už túto funkciu nevykonáva bez ohľadu na to, akým spôsobom sa tak udialo. KS PO svojim rozhodnutím 8CoE/53/2017, zo dňa 12.12.2017m ktorým zrušil rozhodnutie OS HE č.j. 10Er/401/1998, zo dňa 25.11.2015, flagrantne vec nesprávne vyhodnotil a rozhodol v rozpore nielen s platnou judikatúrou všeobecných súdov.“*. Okrem toho možno zo sťažnosti charakteristickej svojou zmätosťou a nesúrodosťou vyvodit', že ňou sťažovateľ napáda i postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý je podľa jeho názoru poznačený zbytočnými priet'ahmi.

6. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uzneseniami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené

základné práva a slobody podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, uznesenie okresného súdu zrušil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd stabilne pripomína, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak

náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je následne viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

11. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa návrh na začatie konania ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

12. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie za zastupovanie sťažovateľa advokátom, hoci v nej sťažovateľ uviedol, že je zastúpený advokátom JUDr. Jánom Holotom, Komenského 2791, Snina. Splnomocnenie je pritom v zmysle § 20 ods. 2 jednou z esenciálnych náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Okrem toho nedostatkami trpí i odôvodnenie sťažnosti, ktoré je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde ďalšou (všeobecnou) náležitosťou návrhu na začatie konania. V celom odôvodnení sťažnosti nie je uvedená jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by vzhľadom na obsah v záhlaví označených základných práv a slobôd mala svedčať v prospech záveru o ich porušení okresným súdom alebo krajským súdom. Iba strohé konštatovanie bez ďalšieho nie je dostačujúcim odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mohol a mal preskúmať sťažovateľom tvrdené porušenie ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom zaručené práva.

13. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry sťažovateľom opakovane pripomína, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale

musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho - ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

14. V súvislosti s uvedenými nedostatkami zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti už ústavný súd uviedol, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Uvedené platí o to viac, že samotný sťažovateľ uviedol, že v konaní je zastúpený advokátom. Advokát zastupujúci svojho klienta pred ústavným súdom je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať klientove práva a záujmy. Tieto zákonom stanovené povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

15. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje zákon o ústavnom súde, a síce

splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a odôvodnenie sťažnosti s použitím ústavnoprávnej argumentácie, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

16. K snahe sťažovateľa poukázať na to, že dosiaľ nedošlo k úhrade trov exekučného konania, na ktoré mu údajne vznikol nárok, ústavný súd nad rámec uvádza, že samotné exekučné konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené a o návrhu na zastavenie exekúcie bude v zmysle kasačného rozhodnutia krajského súdu opätovne rozhodovať okresný súd.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2018